

RZECZPOSPOLITA
POLSKA

Urząd Patentowy
Rzeczypospolitej Polskiej

(12)

OPIS OCHRONNY WZORU PRZEMYSŁOWEGO

(19) **PL** (11) **20575**

(51) Klasyfikacja:
24-04

(21) Numer zgłoszenia: **20971**

(22) Data zgłoszenia: **25.04.2013**

(54)

Opatrunek ochraniający rany

(45) O udzieleniu prawa z rejestracji ogłoszono:
30.05.2014 WUP 05/2014

(73) Uprawniony z rejestracji wzoru przemysłowego:
SZYMCZAK JERZY, Gdynia, (PL)

(72) Twórca(y) wzoru przemysłowego:
SZYMCZAK JERZY, Gdynia, (PL)

PL 20575

Opis wzoru przemysłowego

Przedmiotem wzoru przemysłowego jest opatrunek ochraniający różnego rodzaju rany przed urazami, zwany umownie „dystanserem”.

W odróżnieniu od stosowanych dotąd opatrunków, „dystanser” nie przylega do rany, lecz pozostaje od niej w pewnym oddaleniu. Przylega natomiast do zdrowej skóry w strefie dookoła rany.

Przedmiot wzoru przemysłowego zastosowanie miał będzie głównie w przypadkach lekkich ran i otarć, raczej pojedynczych, których główną przyczyną będzie uraz mechaniczny bądź termiczny. Może mieć również zastosowanie w przypadku małych odleżyn i niektórych ran pooperacyjnych, zwłaszcza niekrwawiących, bez wysięku. Stanowić może również ochronę ran u dzieci (zabezpieczenie przed rozdrapywaniem) a także ochronę dla patologicznych zmian skórnych (guzy, znamiona itp.). Może również, przy odpowiednio dobranych kształtach, chronić oczy i uszy.

Istotą wzoru przemysłowego jest estetyczne, przestrzenne ukształtowanie opatrunku zapewniające ochronę rany przed działaniem czynników zewnętrznych, zwłaszcza uszkodzeń mechanicznych, termicznych, zabrudzeń itp. Rozwiązanie to zapewnia również łatwość stosowania oraz stabilne i bezpieczne przyleganie opatrunku do okalającej ranę zdrowej skóry. „Dystansery” mogą przybierać kształty różnych figur geometrycznych, takich jak: koło, elipsa, wielokąt. Rozmiar „dystansera” powinien być dobrany do wielkości rany.

Wzór w odmianach został zilustrowany na następujących figurach:

fig. 1 – widok z góry pierwszej odmiany „dystansera”

fig. 1a – widok w przekroju pierwszej odmiany „dystansera”

fig. 2 – widok w perspektywie drugiej odmiany „dystansera”

fig. 2a – widok w przekroju drugiej odmiany „dystansera”

fig. 2b – widok z góry odmiany drugiej po rozwinięciu „dystansera” w pasek

fig. 2c – widok w przekroju odmiany drugiej, po rozwinięciu „dystansera” w pasek

fig. 2d – widok z góry górnej płaszczyzny (pokrywy) „dystansera” odmiany drugiej.

Pierwsza odmiana „dystanser” przedstawiona na fig. 1 - w widoku z góry i fig. 1a - w widoku z boku, ma kształt ściętego stożka z kołnierzem, ewentualnie plastrowanym. Ukośna lub prostopadła boczna ścianka ma różną wysokość, zależnie od średnicy „dystansera” i sztywności zastosowanego materiału. Można założyć, że wysokość ta wynosi kilka mm. Górna płaszczyzna może być płaska lub wybrzuszona.

Druga odmiana „dystansera”, przedstawiona na fig. 2 - w widoku z góry i fig. 2a - w przekroju jest podobna w budowie do odmiany pierwszej lecz nie jest konstrukcją ciągłą liniowo - uformowana została w kształt kolisty z paska przedstawionego na fig. 2b - w widoku z boku i na fig. 2c - w przekroju. Na fig. 2d przedstawiono w widoku z góry górną płaszczyznę opatrunku, która w tej odmianie jest oddzielnym elementem, mogącym usztywnić i zamknąć konstrukcję opatrunku. Ścianka boczna „dystansera”, podobnie jak w odmianie pierwszej może być prostopadła lub ukośna i może mieć podobną wysokość. Górna płaszczyzna może być płaska lub wybrzuszona.

Wszystkie odmiany „dystansera” wykonane mogą być w wersji uszczelniającej lub umożliwiającej wentylację.

W wersji umożliwiającej wentylację powierzchnia płaska i ewentualnie boczna powinna być perforowana.

Wszystkie odmiany „dystansera” mogą mieć płasko przylegające do skóry kołnierze, które mogą być plastrowane lub nie. Wersja bez oplastrowania mocowana byłaby do skóry oddzielnym plasterem lub bandażem. W bardziej komfortowej wersji zwłaszcza przy ranach na kończynach, kołnierz „dystansera” połączony być może z elastyczną opaską ułatwiającą jego mocowanie (np. na rzep).

„Dystansery” mogą być wykonane z typowych materiałów stosowanych w opatrunkach ale również z tworzyw przezroczystych, co umożliwić może obserwację postępu gojenia rany. W górnej płaszczyźnie „dystansera” mogą być wykonane otwory umożliwiające ewentualne aplikowanie środków dezynfekujących lub przyspieszających gojenie, bez potrzeby zdejmowania opatrunku.

Przewidziane są różne sposoby mocowania do skóry okalającej rany, między innymi:

- przez plaster nałożony od spodu na płaskie krawędzie „dystansera”
- przez plaster nałożony od góry wzdłuż lub w poprzek „dystansera”
- przez opaskę lub bandaż

Wszystkie typy i odmiany „dystanserów” powinny mieć wyokrąglone krawędzie aby nie dochodziło do uszkodzeń skóry do której przylegają.

Cechy istotne wzoru przemysłowego:

Podstawę konstrukcji „dystansera” stanowi płaski kołnierz w kształcie kolistym. Na przylegających do kołnierza ukośnych lub prostopadłych ściankach usytuowana jest górna (płaska lub wybrzuszona), robocza płaszczyzna „dystansera”.

Ilustracja wzoru

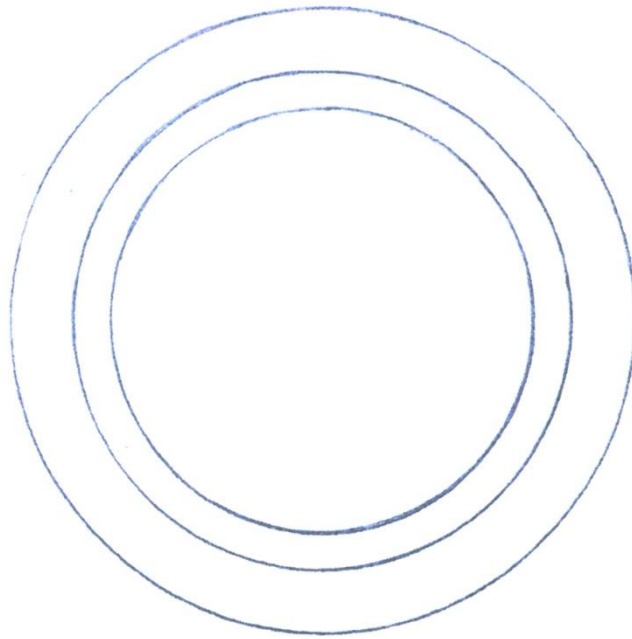
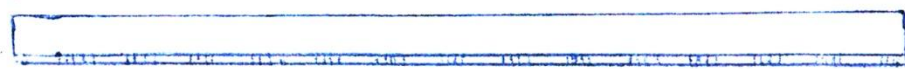
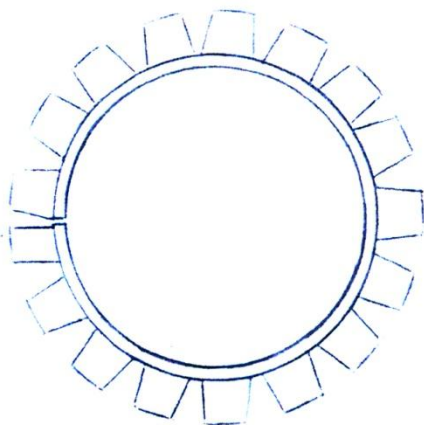
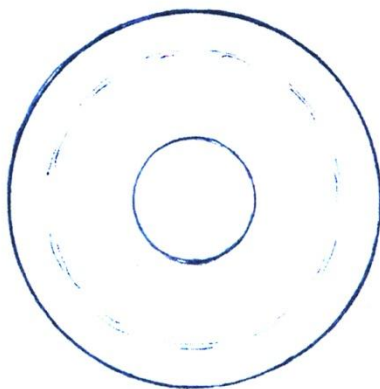
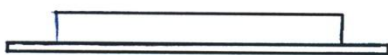

fig. 1

fig. 1a

*fig. 2b**fig. 2c**fig. 2**fig. 2d**fig. 2a*